

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania Z. W.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.  
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2016 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**

**2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adwokata T.T. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych), powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu w postępowaniu kasacyjnym, oddalając dalej idący wniosek.**

## UZASADNIENIE

Ubezpieczony Z. W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 listopada 2014 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania w sposób, który miał istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 286 k.p.c., polegające na oddaleniu przez Sąd drugiej instancji wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego kardiologa połączonej z badaniem specjalistycznym

obrazującym stan zdrowia ubezpieczonego w latach 2010 i 2011, w sytuacji gdy ustalenie tych okoliczności we wskazanym okresie miało istotny wpływ na wynik sprawy i możliwość przywrócenia ubezpieczonemu utraconego prawa do renty na podstawie art. 61 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W uzasadnieniu wniosku podniesiono, że „na ocenę oczywistej zasadności niniejszej skargi wpływa uchybienie proceduralne Sądu Apelacyjnego w [...], polegające na oddaleniu wniosku dowodowego pełnomocnika ubezpieczonego złożonego na rozprawie apelacyjnej do protokołu, w ślad za wcześniej podniesionymi w piśmie procesowym ubezpieczonego z dnia 6 listopada 2014 r. zarzutami do opinii sporządzonej przez biegłego kardiologa” oraz „sprzeczność wniosków zawartych w opinii biegłego co do braku podstaw uznania ubezpieczonego za niezdolnego do pracy w okresie przed 30 grudnia 2011 r. (na marginesie zaznaczyć należy, iż biegły błędnie przyjmuje w treści opinii datę jako 30 października 2011 r.) oraz ustaleniom biegłego zawartym w opinii, z których wynika, że ubezpieczony cierpi na przewlekłą chorobę wieńcową, co jednoznacznie wskazuje na jej długotrwałe oddziaływanie, mogące mieć miejsce na wiele miesięcy przed chwilą rozległego zawału w dniu 30 lipca 2012 r.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie trzeba przypomnieć, że ograniczenia dopuszczalności wnoszenia skargi kasacyjnej wynikają z konstytucyjnej roli Sądu Najwyższego w systemie organów wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), rolą tego Sądu w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości pozostaje zapewnienie w ramach nadzoru zgodności z prawem oraz jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych przez rozpoznawanie kasacji oraz innych środków odwoławczych, podejmowanie uchwał rozstrzygających zagadnienia prawne i

rozstrzyganie innych spraw określonych w ustawach. Skarga kasacyjna nie jest więc (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, gdy się weźmie nadto pod uwagę, że Konstytucja w art. 177 ust. 1 gwarantuje jedynie dwuinstancyjne postępowanie. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które może zostać obwarowane szczególnymi przesłankami, w tym określonymi w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Gdy idzie o przesłankę określoną w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398<sup>4</sup> k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>4</sup> § 1 w związku z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i

przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Wymagań tych skarżący nie spełnił. Skoro podłożem oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ma być konieczność przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego kardiologa „połączonej z badaniem specjalistycznym obrazującym stan zdrowia ubezpieczonego w latach 2010 i 2011”, ze względu na pominięcie przez biegłego istotnej dokumentacji medycznej, to obowiązkiem skarżącego było jej zindywidualizowanie (wskazanie, co konkretnie zostało pominięte), w szczególności, że z opinii biegłego lekarza kardiologa wynika, że sporządzona została ona na podstawie analizy wywiadu udzielonego przez ubezpieczonego, karty informacyjnej z pobytu w szpitalu w Niemczech (30 lipca 2012 r. - 23 września 2012 r.), karty wypisowej z oddziału internistycznego (14 lipca 2014 r. do 17 lipca 2014 r.) oraz kartoteki leczenia ambulatoryjnego w poradni kardiologicznej, a zarzuty skarżącego odnośnie do opinii biegłych podniesione w piśmie procesowym z dnia 6 listopada 2014 r. są tej samej treści, a więc równie enigmatyczne.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398<sup>9</sup> k.p.c., należało postanowić jak w sentencji. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu kasacyjnym rozstrzygnięto po myśli § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.), uznając przy tym, że opłacenie skargi kasacyjnej przez pełnomocnika w imieniu ubezpieczonego nie stanowi niezbędnych, udokumentowanych wydatków adwokata.